

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' Έδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

'Ετος χίλια κι' όκτακόσα κι' έννεήκοντα κι' όκτώ,
τόν 'Ετέμ-Πασσά γη δώρο σός χαρίζω διαλεκτό.

Πέμπτη του Δεκεμβρίου,
παντού χαρά Κυρίου.

Πούτος εξακόσα και σαράντανα,
όλα φύρδην μίθδην κι' άνακατωμένα.

**Φασούλας και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Περικλέτο πατριότη,
βλέπε την κλοκακίρα,
κι' όλοϊνα χειροκρότει
των Ρωμηών την κλεφτουριά.

'Ανοιξιάτικος χειμώνας
μέ Μήλιου προσινάδα,
σύρε μίσα 'στους λειμώνας
κι' άρχισε την πατινάδα.

'Ισως τόρα τον Δεκέμβρη μέσ 'στης δράσεως την φούρια
ή ξανάβγουν τα κεράσια και τα τρωφαντά τάγγουρια.

Τέτοιον εύτυχ ή χειμώνας
δέν τον είδα 'στών αιώνα.
Περικλέτο μου κασιόδη,
πού σε δίνει τιμπελιά,
κύττα πράσινο γρασιόδι
κι' άνθισμένη πασχαλιά.

Περικλέτο σακαράνα,
πού φρενιάζεις γιά πατρίδα,
χειροκρότει την άμάνα,
πού δέν άφηρε σταφίδα.

Έβγα της καλαϊς της νίκαις,
του πολέμου τή ξεφτέρια,
ψάλλε σταφιδιοθήκαι
κι' άποθηκάρων χίρια.

Κύττα 'στην σταφίδα βρώμα,
καρβουνόσκηνη και χύμα,
κύττα κοπιός σαρφ
και ξανάρχισε χορό.

Περικλέτο μου καϊμένε,
μοναχ ή παρηγοριά

μένε 'στους Ρωμηούς να λένε
τών Ρωμηών την κλεφτουριά.

Είς γνωρίζω, σέ γνωρίζω, πολυλάτρευτος θεότης,
σέ γνωρίζω, και καθένας τιμημένος πατριότης,
σέ γνωρίζω, Ρωμηοπούλα,
μέ τή κύρινόν σου βλέμμα,
άγγεσαι κλεψά, ρεμούλα,
κι' είσαι γρήσιόν μας θρίμμα.

Κύτταξέ την, Περικλέτο, και χαίρετά την και σέ,
την γνωρίζουν κι' όι μεγάλοι κι' όι μικροί μας κολοσοί,
χίλια χίρια φανερότει,
χίλια πόδια φερωτά,
μέ τή πρώτα της σουφρόνει,
μέ τή δεύτερα πετά.

Τή Κουβέρνα παραγέλοντας κορβωμένη προχωρεί,
κι' άν της κόψης ένα χέρι χίλια θάβγουν αύθωρει,
χίλια χίρια γιά να κλέθη
κάθε τενεκό γαζό,
πού σάν βροδί και σάν ζω
ψύλλους 'στ' άχυρα χαλεύει.

Πάντα νεί και φαιδρά
δρά κι' άμίσως άποδρά
φασκελώνοντας τό κράτος,
κι' ή ταχύτης είναι τόση,
πού Ταξίαρχος τραχίτος
δέν 'μπορεί να την τσακώση.

Εύτυχ ή έκείνος, όστις
την Θεάν ακολουθεί,
τούτος Μιγάλους χρεώστης
μέ τή ορά δέν δά 'δραθή.

Π. —

Δίφνης πλέκοντας κλαριά
χαίρετά σε, κλεφτουριά.
Δοξασμένη τόρα 'μπίκης
μέ 'στης σταφιδιοθήκαις.

Χόρευε, Θεά, και πήδα
 ὅτῃς εἰρήνης τοῦ καιροῦ,
 και ὅτῃν δόλια τὴν σταφίδα
 σκόρπα κοπριάς σωροῦς.

Μέσ' ἀπὸ τ' ἀμάρτια βγαίνεις,
 μὲς ὅτ' ἀμάρτια ξαναπῆς,
 ἀπ' ἰδῶ κι' ἐκεῖ πηγαίνεις
 κι' ὄλο κοπριάς σκορπῆς.

Ξαπλωμένος ὅτὸ γρασιδί
 σὰν και πρῶτα σ' εἰμῶνῶ,
 μὴν ἀκοῦς πολλῶν βρισίδι,
 ποῦ μᾶς κάνουν τὸν σεμνόν.

Ἄνοιξτε, χρυσὴ κυρά,
 τ' ἄρθρῶτά σου τὰ φτερά,
 και τοὺς ἀποθηκαρίους
 κάνε τοὺς τρανοῦς κυρίου.

Πέρνε κριάς, δίνε γῶμα,
 δόξαζέ μας κάθε χρόνο,
 και γιὰ τῶν σεμνῶν τὸ στόμα
 κοπριάς ν' ἀφίνης μόνο.

Και καθίνας, ποῦ ζηλεύει
 θεῖον ἀποθηκαρίον,
 κατ' ἐπὶ τῶν καὶ ρηγορεύ
 διὰ συλλαλητηρίων.

Και τὰ χεῖρά σου ν' ἀπλώνης
 μὲ σταφίδα φορτωμένα,
 και μ' αὐτὰ νὰ φρακαλώνης
 ἱναρτέους σὰν κι' ἐμένα.

Πάντα μούτρο νὰ μᾶς δείχνης,
 ποῦ χορτάτο γαυριῶ,
 και ὅτὰ κλήη μας νὰ βίχνης
 κάρβουνα και κοπριά.

Ἄπὸ ἄνω τόσα κλήη,
 ποῦ καθίνας μας τὰ λείη,
 κι' ἀποκάτω γιὰ σθεῖρα
 καρβουνοσκόνης μουντζούρα.

Ἄπὸ ἄνω εἰρήνης φύλλα
 γιὰ στεράνωμα γενναίων,
 κι' ἀποκάτω ξεραῖλα,
 κοπριά και τῶν γονέων.

Φ.—Κι' ἐκ τοῦ Τάραντος τοῦ Στόλου τὸ καράβι παραγγέλ-
 κάρβουνα κι' αὐτὸ πῶς θέλει, | λει
 κάρβουνα γιὰ νὰ γυρίση
 και καλά νὰ καθαρίση.

Κι' ἀπ' ἰδῶ γραφαῖς τοῦ στέλλου οἱ φιλάργυροι σωτήρες:
 ἐπὶ γίνηκαν, καραβάκι, τόσα κάρβουνα ποῦ πῆρες ; »
 Εἰσεβάστωες ὅπου πρέπει γιὰ τὰ κάρβουνα ἄναφίρω,
 εἰ γίνηκανε δὲν ξέρω,
 μὰ θαρρῶ πῶς πρὶν νὰ φύγω μ' ἔκλειψαν εἰς τὸ καντάρι
 και δὲν πῆραμε χαμπάρι.

Και εἰ χρόνια παραμμένα,
 ὅπου δόξα μᾶς ὄδηγει,
 πάλι κάρβουνα κλειμμένα,
 πάλι ζῦκικο τὸ ζῦγι.

Κι' ἂν ἐπὶ δὲξαν ναυμάχοι
 κι' ἐρευνε ποδῶν Ἄρης,
 φτοῦ και κακὸ χρόνο νᾶχη
 κάθε μαῦρος καρβουναίρης.

Κι' ἂν κημόματα τοῦ Στόλου δὲν γίνηκαν θαυμαστά
 κάρβουνα μᾶς εἶχαν λείπει, δὲν τὰ ζῦγια ἄν σωστά,
 κάρβουνο πολὺ γιὰ πίσω, σκόνη μοναχὰ γιὰ ἄμπρός,
 κι' εἶται ἴπασε και πᾶει τίτοιος πόλεμος λαμπρός,
 και δὲν ἄφισε τὸν Στόλο καρβουνοσκόνης ἀσβόλη,
 ἀσπροπρόσωπος νὰ βῆθι,
 κι' ἀμολάρωντας τὴν Πόλι
 ν' ἀντικρήση μίαν αἰγῆ.

Μὰ και τώρα, ποῦ γαλήνης μᾶς ἡμέρωσε καιρός,
 πάντα σκόνη, πάντα στάκτη, κι' ἄνθρακες ὁ θησαυρός,
 ἄνθρακες, βρε Περικλίετο, και τοῦ κρᾶτους ἡ σταφίς,
 κόπρος ὅπου κι' ἂν στραφῆθι,
 πλάτσοικο και ὅτὸ γιαλὸ,
 πλάτσοικο και ὅτὴ στεριά,
 χαιρε, χεῖρι μακρουλὸ,
 χαιρε χαιρε, κλεφτουριά.

Παντοῦ χεῖρα μυροβόλα
 ξάπλωσε, παρηγορητῆς,
 κάρβουνα νὰ γίνουε δια,
 και μὴ σκάνης γιὰ τὰ λῦτρη
 τοῦ πολέμου τὰ βαρειά.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων
 κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
 κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων
 κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης
 χαιρε χαιρε, κλεφτουριά.

Μὲς ὅτὸ λημέρι τὸ τρανὸ
 και πάλιν ἐμφανίσου,
 σὲ νίεε κοπριάς βουνοῦ
 ἐνδὲξος ἐνθροναίου,
 και πῆθην δὲς ἱκάριον
 πρὸς πᾶντ' ἀποθηκαρίον.

Και μὲς ὅτὸ τὴν κοπριά δέντρη νὰ ξεφουρώση
 κι' ἀμίσως νὰ φουνώση,
 μεταρροθμίσουε καρποῖ και ὅτῃν κορφή και κάτω,
 μὲ κλάδους βελτιώσεων τὸ στέλεχος γεμάτο.

Και σὺ, Θεά, ποῦ κυβερνᾶς
 τοὺς ἥρωας τοὺς παστρικούς,
 χωρὶς λακάνη νὰ ξερίης
 μεταρροθμίσαιε σὰν ἀκοῦς.

Ἔσθ κι' ἐμοῦ τοῦ Φασουλή
 ἀκόνα τὴν γραφίδα,
 κι' ὅπουχει κοπριά πολλή
 βάξει και ὅτῃ σταφίδα.

Π. — Είς τόν Ισάιο με σὲ τὸν ἔρση
καὶ τοὺς ἄλλους Ρωμηοὺς νὰ καθίσω,
καὶ σπαθὶ κορτερὸ νὰ τραχίσω
νὰ τρομάξουν στρατοὶ τοῦ Καλίσρη.

Νὰ τὰ λέω με κάθε μας κλέφτη,
νὰ κουνῶ τὰ γεμάτα κλαδιά,
καὶ βελτίωσις μὲς 'στὴν ποδιά,
ὡσὰν ὄριμο σύκο νὰ πέφτη.

Τοὺς γλυκοὺς του χυμοὺς νὰ μασσῶ,
μὲς 'στὴ μέση νὰ κόβω τὸ σύκο
καὶ νὰ λέω 'στὸν γείτονα ἀσέκω
γιὰ νὰ χάψης καὶ σὺ τὸ μισό.

Μὰ κι' αὐτὸς 'στὸν πλησίον νὰ κλίνῃ
καὶ μισὸ τοῦ μισοῦ νὰ τοῦ δίνῃ,
κλεφτουριάς νὰ τονίξουν τραγοῦδια
καὶ τὰ σύκα νὰ τρῶν μετὰ φλούδια.

Νὰ δεσπόξῃ κι' ἡ τάξις κι' ὁ νόμος,
κι' ὁ Ζαήμες, μουγγρὸς δενδροκόμος,
λυγιστὸς καὶ ασιετὸς νὰ προσβῆλῃ
προγραμμάτων χαβάδες νὰ ψάλλῃ.

Ζήτη ζήτη τὸ στόμα νὰ σκουήῃ
τοῦ λαοῦ τοῦ μπεκρή, τοῦ μουφλοῦζῃ,

καὶ τρελλοὶ φωνακλάδες νὰ λένε
ἐκὸφ' τὸ δέντρο, μουγγρὶ προκομμένε.

Ὁριμάζει παντοῦ προκοπὴ
καὶ χορταίνει μικροὺς καὶ μεγάλους,
καὶ καθίνας ψηφίει στουπὶ
δενδροκόμους ἀλάλους καὶ ἀλόους.

Φασουλή, πάρ' ἑλιπίδα καὶ θάρρος,
νὰ δουλεῖν ρεμουλά συχή,
νὰ μὴν εἶσαι φτηνὸς μπακαλιάρος
καὶ νὰ τρῶς μπακαλιάρο γιανί.

Κοπριά τὸ Ρωμαϊκὸ νῆχ
καὶ θὰ φῶν κι' ἡ 'δικαίς μας κοιλαίς,
ὅμως γύρισε τώρα τὴν ράχη
γιὰ νὰ φῆς τῆς χρονιάς σου ζυλαίς.

**Ἄγιοι στίχοι,
ὁ, τι τύχη.**

Ζαήμες σὰν διαλυθῇ τὸ ὄβλιο Παραμέντο
θὰ βγάλῃ καὶ γιὰ τὸν λαὸ μεγάλο ντοκουμέντο.

Ὁ Σιγγιῶς ἔξισπαι μετὰ τὴ γραφτὴ κουβέντα
καὶ δὸς του μεταρρῆμισις σὲ δύο ντοκουμέντα.